

[Kai Moltke.]

demokratisk side har fremsat disse lovfor-
slag, men jeg kan ikke på nogen måde ud-
trykke min tilfredshed med dem. Vi har to
gamle fornuftige ordsprog, hvoraf det ene
lyder: bedre sent end aldrig; og det andet:
mens græsset gror, dør hestemor. Jeg kan
ikke gøre for, at disse to ordsprog faldt mig i
mundten ved denne lejlighed, hvor man prø-
ver at formulere en ny ågerparagraf.

Nu kan jeg godt lide at følge med i forbil-
lederne for disse paragraffer vedrørende
åger, og det lykkedes mig da også at finde
frem til, at de formuleringer og de forbe-
hold, som det her drejer sig om, i virkelighe-
den som grundlag har love, der i perioden
1880-81 blev formuleret henholdsvis af den
kejserslige tyske og af den østrigske regering.
Måske har tiderne forandret sig lidt, så man
burde gå lidt længere frem i tiden. Proble-
met åger har jeg prøvet på, ganske vist uden
held, i en årrække at få løst her i tinget, og
jeg kan ikke lade være med at minde om, at
da jeg den 24. maj 1967 første gang ud fra
et praktisk eksempel rejste krav om indgreb
mod en rente på 360 pct., var svaret fra ju-
stitsministeren, der i dag er ordfører for for-
slagsstillerne — det står i Folketingstiden-
de 1966-67, 2. samling, sp. 4528.

„Justitsministeriet er i øvrigt ikke i
besiddelse af materiale, der kan belyse
spørgsmålet om, hvorvidt de gældende
regler er utilstrækkelige. Jeg vil imidlertid
nu foranledige, at der gennem anklage-
myndigheden og domstolene indhentes
oplysninger om det nævnte spørgsmål.“

Og det var på et tidspunkt, hvor der
fandtes et andet flertal her i tinget.

Det er udmærket, synes jeg, at man er
saglig og grundig, men når der går en peri-
ode fra maj 1967 til februar måned 1971, før
man har kunnet præstere sin opfattelse af
den hidtil gældende lovgivning, så forekom-
mer det mig i alle tilfælde, at den fart, man
har fulgt denne sag op med, ikke kan siges
at være voldsom stor, og derfor kunne man
måske også have forventet nogle bedre ud-

arbejdede og lidt mere konsekvente lovfor-
slag ved denne lejlighed.

Jeg henviser til dette, fordi jeg selv den
14. marts 1968 over for den nuværende rege-
ring stillede et praktisk forslag, forslag til
folketingsbeslutning om sanering af kredit-
forholdene, hvor der i to paragraffer gjordes
et forsøg på at komme frem til en anden de-
finition af begrebet åger. Jeg henledte op-
mærksomheden på, at man i et af de lande,
som har indflydelse i fællesmarkedet, Frank-
rig, var vendt tilbage til den gamle formu-
lering fra Code Napoléon, hvori det udtryk-
kelig hed, at ågerrente er enhver rente, som
er 25 pct. højere end renten i banker og spa-
rekasser. Jeg kom med den tilføjelse på
dette punkt, at i tilfælde af, at man konstaterede
overtrædelse af ågerbestemmelserne,
skulle de beløb, med hvilke man havde
overskredet gældende regler, miste enhver
retsbeskyttelse ved inddragningen.

Det interesserede mig virkelig, da jeg ved
forslagets første behandling her i tinget fra
den daværende socialdemokratiske ordfører,
hr. Poul Dalsager, fik følgende positive svar
angående de to punkter — Folketingsti-
dende 1967-68, 2. samling, sp. 2501:

„Hvad angår stk. 2 og 3 i forslaget, der
foreslår en ågerparagraf, synes jeg, at det,
der er foreslået her, i hvert tilfælde er
bedre end den bestående lov, der jo lader
megen usikkerhed tilbage. Jeg vil gerne
sige, at det er i hvert fald en af de ting i
forslaget, som interesserer os i socialde-
mokratiet.“

Om de 25 pct. over pengeinstitutternes
udlånsrente er det rigtige, ved jeg såmænd
ikke. Det er også en af de ting, man eventu-
elt kan drøfte.

Jeg tager altså her mit udgangspunkt i to
forskellige officielle stillingtagender fra soci-
aldemokratiets side. Men når jeg nu ser de
forslag, som ligger her i dag, og som altså i
hovedformuleringerne stammer fra 1880er-
ne, må jeg sige, at bjerget virkelig har været
ved at barsle, og det er i alle tilfælde lykkes
des at føde en mus, som har et lidt bedre